

то украсата бездна на белинствата. Аз тъй го
обичам, се сътвордохъ билахъ приелъ смъртта въ
леденитъ прѣврати на най-сиромашната зима,
отъ ситна на уста бяхъ дразненъ въ двѣстивата гора,
заспанъ тигръ, отворени очи бяхъ скочилъ въ
пламътищата усѣна на вѣлки вулкани, каменъ бяхъ
се на погорна тилотина и убогънахъ бяхъ покръ
оприканъ отъ кръвта на спотисани прѣстѣнници
и самъ бяхъ сломилъ главата си подъ него. Творещо,
огнетай въ ярдитъ ми нещастията на убогъ
^{свѣтъ}~~всички~~, скрътта на всички обезвѣрени люде,
хворенъ върху плещитъ ми Елиакимъ, найбави
на билъ грѣзи Елиоди илени изнѣмоуломо
ми тѣло, даи думата ми въ рѣзътъ на Сайаната
и пера Едъ му бѣде вѣнчата глѣба, вѣнчата из-
рачка... на всичко сѣмъ готовъ. Спаси само,
спаси този изстрадавъ въ Кевтреситѣ глѣбѣ
родъ.

И старецътъ вси кошениви прѣсти въ
дрогата си брѣва, надна нѣжкомъ върху пох-
ритинитъ отъ прагъ мраморни плочи и въ изнѣ-
ление и отпачине грѣихъ зарѣда...

... Но Бѣснага илени, раздѣлата се тернитъ
облаци, ~~отъ~~ отекнаха тѣлнитъ лѣсове, жина-
риситъ край храма сирено наведоха гелата
и къмъ земята и сръбъ рой отъ синевки
херувимска надникна образъта на Вѣнчата сила.

— Силани, Иванъ-Тимъ-Хай! Стали. Въ мѣд-
рости и молитви не може да се помогне на
човѣшкия родъ! Нѣждни сѣ дѣла, приити, прѣрѣти.
Щебъ не е нѣждно да страдашъ въ името на
човѣшкия родъ, защото името прѣславие сѣ Човѣчес-
твото, изнѣмо въ пламътитъ на страдалието